

ਉਮਾ ਨਾਥ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏਐਨ ਜਿੰਦਲ ਜੇ. ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ - ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ

ਬਨਾਮ

ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ @ ਲੱਕੀ, - ਜਵਾਬਦਾਰ

2007 ਦਾ ਕਤਲ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 3

30 ਮਈ, 2008

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 - S. 302 - ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ - ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ - ਇਸ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ - ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸਲਫ਼ਾਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਸ਼ੱਕੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੂਠੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਲੀਬੀ ਬਣਾਉਣਾ - ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸ - ਮੌਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ:-

- (1) ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਤਿੰਨ ਬੇਸ਼ਹਾਰਾ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਮਲੀ ਪੂਜਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਧੀ ਸੋਫੀਆ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ 3 1/2 ਇੰਚ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਦੇ ਨਾਲ 8-/4 ਇੰਚ ਦੇ ਬਲੇਡ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਸਾਈ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਰਗੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਿਰਫ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ।
- (2) ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
- (3) ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੁਦ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ 'ਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਲਵਿਦਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ
ਸਲਫ਼ਾਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੱਕੀ ਜ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ।
- (4) ਇਹ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਦੇਖ

ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿਡਨ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 'ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾ'।

- (5) ਤੀਹਰੇ ਕਤਲ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇ ਵਾਰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਫੋਨ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਤਲ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੇਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
- (6) ਵਾਰਦਾਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਧਮਕੀ ਨੂੰ ਠਰਮੇ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

(ਪਰਾ 45)

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੁਰਵੀਨ ਐਚ. ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ।

ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਐਨ.ਕੇ.ਬਾਂਕਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਉਮਾ ਨਾਥ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਫੈਸਲਾ 2007 ਦੀ ਜੁੜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 447-DB ਦਾ ਵੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਾਮਲੇ 13/1 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2007 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਟੋਰਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ ਦੁਆਰਾ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 0-7 ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 06-2007 ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਬੇਲੋੜੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਉਰਫ ਲੱਕੀ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ

ਪੂਜਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ (6 ਸਾਲ) ਅਤੇ ਧੀ ਸੋਫੀਆ (4 ਸਾਲ) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 309 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜੇ ਕਿ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

(2) ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 114 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਬਸਤੀ ਦਾਨਿਸ਼ਮੰਦਾਂ ਦੇ ਕੌਂਸਲਰ ਰਾਮ ਲਾਈ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ. ਡਬਲਿਊ.2) ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਫੁੱਟਬਾਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਫੈਕਟਰੀ 'ਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ ਉਰਫ ਆਸ਼ਮਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੀਬ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ: ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ, ਜਤਿਨ @ ਬਾਬੂ, ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੋਫੀਆ, ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਨਿਊ ਰਸੀਲਾ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸ਼ਨਪੁਰਾ ਦੇ ਇੱਕ ਬੱਬੂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਕਰੀਬ 7-8 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ

ਦੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ 2 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 1.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਜਾਈ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮੂਲੀ ਤਕਰਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੀਜਾ ਦੇਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਘਰ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅਣਬਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ, ਉਸ ਦਾ ਲੜਕਾ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਸੋਫੀਆ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਵੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਦੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਚੀਰੇ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਸਨ। ਸਵੇਰੇ ਕਰੀਬ 6.45 ਵਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਿਆ। ਘਰ ਪਰਤਣ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ 'ਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ 'ਸਲਫਾਸ' ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਲਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ 'ਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜੀਜਾ (ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ) ਨੇ ਕਥਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਜਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਸੋਫੀਆ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਖੁਦ ਸਲਫਾਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਲਈਆਂ।

(3) ਪੁਲਿਸ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਿਆਨ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਡੀ.) 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸ਼ਟੀ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਡੀ./1) ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਰਸਮੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਡੀ./2) ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। . ਉਸ ਨੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

(4) ਡਾ. ਐਸ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1) ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ):

1. ਖੱਬੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਹਾਇਕ ਲਾਈਨ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.75 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ, ਅਤੇ ਲਾਈਨ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਈ ਖੱਬੀ ਨਿਪਲ ਨਾਲ ਜੁੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਖੂਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
2. 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਖੱਬੇ ਨਿਪਲ ਤੋਂ ਲੈਟਰਲ, ਟੇਢੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਜਾ ਕੇ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ।
3. ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਸੱਟ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 4 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ। ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਖੂਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

4. ਗੁੱਟ 'ਤੇ 3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ ਇਸਦੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ, ਅੰਡਰਲਾਈਗ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਨਾੜੀਆਂ ਕੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਖੂਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
5. ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ 3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਹੱਡੀ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਖੂਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
6. ਗਰਦਨ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਈ ਘਬਰਾਹਟ।
7. ਡੋਰਸਲ ਪਹਿਲੂ, ਇੰਡੈਕਸ ਫਿੰਗਰ, ਸੱਜੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ $1.1/2 \times V 2$ ਸੈ.ਮੀ.

ਡਿਸਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਛਾਤੀ ਦੀ ਖੋਲ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਵੱਡੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਖੱਬਾ ਫੇਫੜਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਅੰਗ ਤੰਦਰੁਸਤ ਪਾਏ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਹੈਮਰੇਜ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਟਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। Ex.PA ਅਸਲ ਦੀ ਕਾਰਬਨ ਕਾਪੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਜ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ ।

(5) ਉਸੇ ਦਿਨ ਭਾਵ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ, ਡਾ. ਐਸ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1) ਨੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ ਉਰਫ ਬੱਬੂ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਲੰਬਾਈ 109 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਸੀ। ਰਿਗਰ ਮੋਰਟਿਸ ਅਤੇ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਸਟੈਨਿੰਗ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਨੱਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਦਾ ਥੱਕਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਡਾ: ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ:

"ਛਾਤੀ 'ਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.75 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਖੱਬੇ ਨਿਪਲ ਤੋਂ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚੀਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਭਾਜਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੋਜ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅੰਡਰਲਾਈਗ ਬਣਤਰ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਛਾਤੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਖੱਬਾ ਫੇਫੜਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਲੂਰਾ ਅਤੇ ਦਿਲ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਪਾਏ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਮਾ ਅਤੇ ਹੈਮਰੇਜ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। Ex.PB ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਰਬਨ ਕਾਪੀ ਹੈ"

(6) ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੇਟੇ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾ. ਸ਼ਰਮਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 1) ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਧੀ ਸੋਫੀਆ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਦਰਮਿਆਨੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਰਿਗਰ ਮੋਰਟਿਸ ਅਤੇ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਸਟੈਨਿੰਗ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਡਾ: ਸ਼ਰਮਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 1) ਨੇ ਸੋਫੀਆ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸੱਟਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ:

- " 1. ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਕਲੈਵੀਕੁਲਰ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੱਬੀ ਕਲੈਵਿਕਲ ਖੇਤਰ ਤੋਂ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.75 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮ।
2. ਇੱਕ ਚੀਰਾ ਵਾਲਾ ਜ਼ਖਮ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.75 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅਤੇ 3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਸੱਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹੇਠਾਂ।
3. 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.75 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅਤੇ 3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਹੋਵੇਗਾ।
4. ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿੱਪਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੱਧ-ਰੇਖਾ ਤੋਂ 2 cm x 0.75 2'A ਸੈ.ਮੀ.
5. 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.75 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅਤੇ 3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
6. 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ 4 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਡਿਸਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਛਾਤੀ ਦੀ ਖੋਲ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਦਿਲ, ਖੱਬੇ ਫੇਫੜੇ, ਪਲੂਰਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਨਾੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕੱਟ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਅੰਗ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਦਮਾ ਅਤੇ ਹੈਮਰੇਜ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਟ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ 24 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੰਭਾਵੀ ਸਮਾਂEx.PC ਅਸਲ ਦੀ 2 ਕਾਰਬਨ 1 ਕਾਪੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਜ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ

(7) ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ SI5 ਓਕਾਰ ਸਿੰਘਿਤ ਨੇ >ਸਿਟੋਸਪੋਸ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ ਬੈਂਡ ਸ਼ੀਟ ਅਤੇ ਸਿਰਹਾਣੇ, ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਐਚ.) ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਸਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਅਤੇ 'OS' ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੋਹਰ ਵਾਲੀ ਛਾਪ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਆ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, - ਵੱਖਰੇ ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਵੀ.) ਰਾਹੀਂ। ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ, ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਸਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 7 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ (ਐਕਸ.ਪੀ.ਈ.) ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਚਾਕੂ (ਛੁਰਾ)

ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ (ਐਕਸ. ਪੀ 5) ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, — ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ. ਐੱਫ.) ਰਾਹੀਂ।

(8) ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ। ਪੂਜਾ, ਬੇਟੇ ਮਾਸਟਰ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਸੋਫੀਆ 'ਤੇ ਵੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਚ ਧਾਰਾ 309 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਿੰਨ ਕਤਲਾਂ ਲਈ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ - ਮਿਤੀ 8 ਮਾਰਚ, 2007 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ।

(9) ਪੱਖਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ।

(10) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (PW3) ਅਤੇ SI ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ, ਤਫਤੀਸ਼ੀ ਅਫਸਰ, (PW11) ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਕੇਸ ਲਿੰਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫੋਨ ਸੈੱਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 161 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੋਨ ਕਾਲ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਪੁਸ਼ਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਾਲ ਕਮਲੇਸ਼ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਆਈ ਸੀ। 'ਦਰਬਾਰ' ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਬਾਬਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਸਤਪਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਨੇ ਇਮਤਿਹਾਨ-ਇਨ-ਚੀਫ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਰਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 1 1) ਦੀ ਜਿਰਹਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਬੱਬੂ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕਸ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.11 ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਆਪਣੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੀ

STATE OF PUNJAB v. SUSHIL KUMAR @ LUCKY 1044
(Uma Nath Singh, J.)

ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਦੋਸ਼ੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਅਸਲਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ 10 ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਬੈਂਡ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਆਕਾਰ ਸਿਰਫ 6 x 6 ਫੁੱਟ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਉਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਵਾਹ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (PW3) ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ (ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ) ਜੋ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਹੈ, ਨੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਕੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਨੋਰਥ ਦੀਆਂ ਦੋ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ (a) ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਦਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ, ਅਤੇ (ਅ) ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਤੰਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੰਜੇ ਰਾਏ (1) ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।

(11) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟਿਲ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (PW3) ਅਤੇ SI ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (PW11) ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (PW3) ਦੀ ਜ਼ਿਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੀ

(1) 2004 (2) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 442 (SC)

ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕੌਂਸਲਰ ਰਾਮ ਲਾਈ ਸਮੇਤ ਇਲਾਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਗਵਾਹੀ ਵਾਲੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਪਰ ਐਸ.ਆਈ.ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.11) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਐਸ.ਆਈ.ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਲਾਈ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਾਢੇ 7 ਵਜੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਵੇਰੇ 6.55 ਵਜੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਫੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ। ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ

ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕਿਸ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ : “ਮੈਨੂੰ ਮੰਦਰਵਾਲਾ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਫੋਨ ਆਇਆ , ਪਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਮੋਬਾਈਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਕਤ ਮੋਬਾਈਲ ਦਾ ਨੰਬਰ 9872561620 ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਲੈਂਡਲਾਈਨ ਤੋਂ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਮੋਬਾਈਲ ਤੋਂ” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕ ਮੰਦਰਵਾਲਾ (ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਮਾਲਕ) ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲ ਆਈ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਸਤਪਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਪੱਖ ਬਦਲਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2007 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਗਲੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿ ਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮ 'ਬੱਬੂ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕਸ' ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸੀ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਈਓ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। , - ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2) ਦੇ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿਛਲੇ 7-8 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬੱਬੂ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹਥਿਆਰ, ਚੂਰਾ, ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਨੰਗਾ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ (ਐਕਸ.ਪੀ.ਈ.) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਪਏ ਕੁਝ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਨੇ IO ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਕੋਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਸਤੂਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਗੁਣਵੱਤਾ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

(12) ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਐਫਐਸਐਲ ਰਿਪੋਰਟ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.) ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚੂਰਾ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧਕ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਰਸਾਇਣਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇਸਲਈ, ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਸਿਰਫ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਦੇ ਕੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ

ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਲੜੀ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੈੜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਅਰਥਾਤ: (i) ਸੁਖਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2) ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿਚ ਇੱਥੋ-ਉੱਥੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੜੀ; (ii) ਅਮਰਸਿੰਘ ਮੁੰਨਾਸਿੰਘ ਸੂਰਿਆਵੰਸ਼ੀ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (3) ਪਤੀ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ (iii) ਕੁਲੇਸ਼ ਮੋਡਲ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (4) ਭੌਤਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਮ ਅੰਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਬਾਰੇ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਅੰਤਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

- (2) 2007(4) RCR(CrL) 45
- (3) 2007(4) RCR (CrL.) 967
- (4) 2007(4) RCR (CrL.) 129

(13) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਜਾ, ਬੇਟੇ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਧੀ ਸੋਫੀਆ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਪੱਖ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

(14) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਗਿਆਰਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ: ਡਾ. ਐਸ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 1), ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2), ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3), ਸਤ ਪਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4), ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੁਸ਼ਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5), ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ 6), ਮੋਹਰੀਰ ਹੈਂਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਜਸਬੀਰ। ਸਿੰਘ (PW7), ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰੇਸ਼ਮ ਲਾਈ (PW8), ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਮਰਜੀਤ ਕੁਮਾਰ (PW9), ਡਾ: ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਵਾ, ਮੈਡੀਕਲ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ (PW10) ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਬ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (PW11)। ਪਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਾ ਧਰਮਪਾਲ (ਡੀਡਬਲਯੂ 1) ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(15) ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਮੈਡੀਕਲ ਸਬੂਤ ਦੇ ਥ੍ਰੈਡਬੇਅਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2), ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਦੇ ਭਰਾ ਬਾਰੇ, ਉਹ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਇਕੱਲੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਫੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਤਭੇਦ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦਾ

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ, ਭਤੀਜੇ ਅਤੇ ਭਤੀਜੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮੜੇ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਜਤਿਨ ਦੇ ਹੱਥ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ ਦੇ ਖੱਬੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਸੱਟ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਕਾ ਫੰਦਾ (ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀ 2*/4/3 ਫੁੱਟ ਦੀ ਰੱਸੀ ਉੱਥੇ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ 15 ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ 6.45 ਵਜੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੁਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਰਵਾਲਾ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ 9872561620 'ਤੇ ਫੋਨ ਆਇਆ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਗੁੱਗਾ ਪੀਰ ਮੰਦਰ' ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ 8-10 ਮਿੰਟ ਦੀ ਪੈਦਲ 'ਤੇ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰੀਬ 7-8 ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਬੱਬੂ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 7/7.15 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸਲਫਾਸ ਖਾ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ, ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਟਾਲਾ ਵੱਟ ਗਿਆ। ਫੋਨ ਡਿਸਕਨੈਕਟ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ 'ਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਘਰ 'ਚ ਇਕੱਲੀ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। . ਕਰੀਬ 15 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਫੋਨ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ 10-15 ਮਿੰਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਸੱਚਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ।

(16) ਰਾਜ ਕੂ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ। ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਐਸ.ਆਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਸਮੇਤ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਬੈੱਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨਾਲ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਸੋਫੀਆ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਉਸ ਦਿਨ ਮੌਜੂਦਗੀ. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 8 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਥਾਣੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਐਸ.ਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਗਰੀਬੀ 'ਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ, 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਤੜਕੇ 2.30 ਵਜੇ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਚੂਰਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਰੱਸੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਗਲਾ ਘੱਟ ਕੇ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਲੜਕਾ ਜਤਿਨ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਚੂਰਾ ਮਾਰਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਵੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੈਂਡ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਬਾਰੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ (ਐਕਸ. ਪੀ. ਈ.) 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, — ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਐੱਫ.), ਚੂਰਾ (ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਚਾਕੂ) ਦਾ ਇੱਕ ਸਕੈਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, — ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. IO ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 161 Cr.PC ਦੇ ਤਹਿਤ PW3 ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 6.00 ਵਜੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਕੌਂਸਲਰ ਰਾਮ ਲਾਈ, ਰਾਕੇਸ਼ ਕਸ਼ਯਪ ਅਤੇ ਹਰੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਸਤ ਪਾਲ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4) ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਵੇਰੇ ਸੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਿਆ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਕਰੀਬ 6.45 ਵਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਤ ਖ਼ਰਾਬ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲਾਟਰੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਤੰਗੀ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਅਪਰਾਧਕ ਲੇਖ ਜਿਵੇਂ ਕਿ: 2 1/2/3 ਫੁੱਟ ਦੀ ਇੱਕ ਰੱਸੀ, ਦੋ ਸਿਰਹਾਣੇ, ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਬੈਂਡਸ਼ੀਟ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, — ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਚ. ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸੈਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਕਿਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਦੂਰੀ, ਉਹ ਪਾਰ ਕਰੇਗਾ।

ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਵੇਰ ਦੇ 5.00 ਵਜੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ 2007 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਿਰ੍ਹਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 'ਗੁੱਗਾ ਪੀਰ ਮੰਦਰ' ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦਾ ਘਰ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ 10-15 ਮਿੰਟ ਦੀ ਪੈਦਲ 'ਤੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਗਲੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਸਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਦਵਤਾ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਰਾਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ 19 ਸਤੰਬਰ, 2005 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਉਹ ਸਵੇਰ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਪਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫ਼ਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰੱਸੀ, ਦੋ ਸਿਰਹਾਣੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਚਾਦਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 19 ਸਤੰਬਰ 2005 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

(17) ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਦੀ ਮਾਤਾ ਪੁਸ਼ਪਾ ਪੁਸ਼ਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5), ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਕਰੀਬ 7 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜਤਿਨ ਉਮਰ 6 ਸਾਲ ਅਤੇ ਸੋਫੀਆ 4 ਸਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਜਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਕੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੋੜਾ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ 2-3 ਮਹੀਨੇ ਬਾਈਪਾਸ 'ਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹੇ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਸਤੀ ਦਾਨਿਸ਼ਮੰਦਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰੀਬ 6-7 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ, ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਅਤੇ ਲਾਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2) ਨੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ ਟੱਪ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਲੜਕਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ ਪੂਜਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਗੇਟ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.2) ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪੂਜਾ ਦੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਵੀ

ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੋਖੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ 2 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2) ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਦੋਖਿਆ ਸੀ। ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। 3 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਲਝਦੇ ਦੋਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਵੱਸੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਤਲ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਜਾ ਉਸਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਮਨਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਜਾ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(18) ਦਲੀਪ ਐਸਡੀਲਿਪ (ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 6)' ਈਸਟਾਰ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ। : ਆਈ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਅਤੇ ਐਸਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 11) ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਜੇ.) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ੀਰੇ ਦੇ ਨੋਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਯੋਜਨਾ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ (ਮਾਰਕ ਏ, ਬੀ ਅਤੇ ਸੀ) ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ, ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਸੋਫੀਆ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, - ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਥਾਂ (ਮਾਰਕ ਡੀ) ਜਿੱਥੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਪਈ

ਹੋਈ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, — ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੇ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਵੀ.) ਰਾਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਕਤ ਸਾਈਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਕੇਲ ਕੀਤੇ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਲਏ ਸਨ।

(19) MHC JMHC ਜਸਬੀਰ (ਸਿੰਘ (PW7)5 ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਈਸੀਵੀਡੀਐਸ ਐਫੀਡੇਵਿਟ (ਐਕਸ.ਪੀ.ਕੇ.) ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਉਹ MHC ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ, SI/SHO ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (PW11) ਨੇ ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 8 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਐਸ.ਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 11) ਨੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੀਲਬੰਦ ਪਾਰਸਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹਥਿਆਰ, ਚਾਕੂ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਐਸ.ਐਸ.ਪੀ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡੌਕਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਕ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰੇਸ਼ਮ ਲਾਈ ਰਾਹੀਂ, ਜਾਂਚ ਲਈ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਐਫਐਸਐਲ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 18 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਰੇਡ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੰ. 88/21 ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਸੀਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ।

(20) ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰੇਸ਼ਮ ਲਾਈ (PW8), ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ (Ex.PL) 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਨੇ PW7 ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਤ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(21) ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਮਜੀਤ ਕੁਮਾਰ (PW9) ਨੇ PW7 ਅਤੇ PW8 ਵਰਗੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ (Ex.PM) ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ MHC ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਸਬੰਧਤ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। FIR (Ex.PD.2) ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 10.30 ਵਜੇ ਸਿੱਖਿਅਕ JMHC ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(22) ਡਾ.ਕੇ.ਐਸ.ਬਾਵਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.10) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 3 ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਥੇ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਜ਼ਹਿਰ ਖਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਸਲਫਾਸ ਖਾ ਲਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ 7 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਲਫਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਂ ਅੱਧੀ ਗੋਲੀ ਵੀ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਲਫਾਸ ਦੇ ਸੇਵਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਇਗਨੋਸਿਸ ਦੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਸਲਫਾਸ ਨੂੰ ਬਰੈਕਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਕੇ ਸਵਾਲੀਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਸਲਿੱਪਾਂ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਓ. ਅਤੇ ਐਕਸ. ਪੀ.ਓ./1) ਸਾਬਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਲਫਾਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸਲਫਾਸ ਖਾ ਲਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ।

(23) ਐਸਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 11) ਨੇ ਇਸ ਜੁਰਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਉਹ ਥਾਣਾ ਡਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 5 ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਐਸ.ਐਚ.ਓ. ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸਬੰਧੀ ਕੌਂਸਲਰ ਰਾਮ ਲਾਈ ਤੋਂ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਨੇ ਨਾਲ

ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ (ਸਾਬਕਾ ਪੀਡੀ) ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (PW2) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸ਼ਟੀ (Ex.PD/1) ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਰਸਮੀ FIR (Ex.PD/2) ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਪੂਜਾ, ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਸੋਫੀਆ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮੌਜੂਦ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ, - Ex.PQ, Ex.PR ਅਤੇ PS. ਉਸ ਨੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਨੋਟਸ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਯੂ.) ਦੇ ਨਾਲ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਯੋਜਨਾ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਈ ਇੱਕ ਰੱਸੀ (ਐਕਸ. ਪੀ. 1) ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, — ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਵੀ.) ਰਾਹੀਂ / ਉਸਨੇ ਦੋ ਸਿਰਹਾਣੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ ਇੱਕ ਬੈਂਡ ਸੀਟ ਵੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ, — ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਐਫ.ਆਈ.) ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ। ਉਸਨੇ 7 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 8 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ, ਗਵਾਹ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚਲਾਉਣਾ ਉਸ ਲਈ ਔਖਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬੋਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਸੋਚੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਘਰਵਾਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਠਾਥ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਰੀਬ 2.30 ਵਜੇ ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਕੱਢ ਕੇ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਚੀਰੇ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਰੱਸੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਬੇਟਾ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਦੇ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਸੋਫੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਕੂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ, ਉਸਨੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਕੂ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੁਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁਰਾ (ਐਕਸ. ਪੀ 5) ਬਰਾਮਦ ਹੋਇਆ, — ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ (ਐਕਸ. ਪੀ. ਐਫ.) ਰਾਹੀਂ। 10 ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਚੁਰਾ ਦਾ ਸਕੈਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੈ, - ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. IO ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (PW11) ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚ ਕੇ MHC ਕੋਲ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ। ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ, ਖੋਜ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ. ਜਿਰਹਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ

ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(24) ਇਸਤਰਾਸਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਡੀਟੋਨਲ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਕੋਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:

“ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਲਿਖਤ, ਮਾਰਕ-ਏ, ਕੁਆਂਟਮ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

(25) ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਧਰਮ ਪਾਲ (DW1) ਨੂੰ ਇਕਲੋਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ:

“ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਕਦੇ ਵਿਹਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। 3 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਲੇਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੀ ਰਿਹਾ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਤੜਕੇ 3.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਲੰਧਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੈਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਲੰਧਰ 'ਚ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸਵੇਰੇ 10.00 ਵਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਮੁਲਜ਼ਮ ਉਕਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਸੀ। 3/4 ਅਪ੍ਰੈਲ 2005 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

(26) ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਧਰਮਪਾਲ ਨੇ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਝੂਠੀ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹੇਠ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧੀ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਪੁਲੀਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਇਕਲੋਤਾ ਡੀਡਬਲਿਊ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਮਾਮਾ ਹੈ।

(27) ਹੁਣ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਗਵਾਹ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਅਤੇ ਐਸਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ, 10 (ਪੀਡਬਲਯੂ 11) ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸੂਚਨਾ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ - ਰਾਮ ਲਾਈ, ਏ. ਸਥਾਨਕ ਕੌਂਸਲਰ, ਜਾਂ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (PW3) ਜਿਵੇਂ ਕਿ SI ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (PW11) ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਕੌਂਸਲਰ ਰਾਮ ਲਾਈ ਤੋਂ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ

ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਸ.ਆਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਸਮੇਤ ਉੱਥੇ ਪੁੱਜੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਸ.ਆਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਐਸ.ਆਈ. ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 11) ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿਚ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਸ.ਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰ ਲਏ ਅਤੇ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਐਸਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 11) ਦਾ ਅਦਾਲਤੀ ਬਿਆਨ 3 ਫਰਵਰੀ, 2006 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2007 ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਿਤੀ 17 ਮਾਰਚ, 2007 ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ। ਉਸ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ:

“ਮੈਂ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੀ.ਪਹਿਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ. ਐਸਆਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜੇਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ। ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਸਵੇਰੇ 7.05 7.10 ਵਜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)। ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀ ਡਬਲਯੂ ਪੁਸ਼ਪਾ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੱਖਪਾਤੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।”

(28) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਵਾਹ ਰਾਜ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) (ਆਖਰੀ ਪੈਰੇ) ਦੀ * ਜਿਰ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕੌਂਸਲਰ ਰਾਮ ਲਾਈ ਸਮੇਤ ਇਲਾਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 3) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਮ ਲਾਈ ਸਮੇਤ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਸ.ਆਈ.ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.11) ਅਤੇ ਐਸ.ਆਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਐਸ.ਆਈ.ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.11) ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜੋ ਕਿ ਐਸ.ਆਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸੁਲਝ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ PW3 ਅਤੇ PW11 ਦੇ ਬਿਆਨ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ। ਐਸਆਈ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ 11) ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਕਿਊ., ਜਤਿਨ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਆਰ ਅਤੇ ਸੋਫੀਆ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਸ. ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (PW3) ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਜੋ ਕਿ ਮੋਬਾਈਲ ਦੇ ਫੋਨ ਨੰਬਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਨੂੰ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। 9872561620 'ਤੇ ਇਕ ਮੰਦਰਵਾਲਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਫੋਨ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਇਕੱਲੇ ਸਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਣਸੁਖਾਵੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ

ਉਸ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ 15 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ 6.45 ਵਜੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਗੁੱਗਾ ਪੀਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ 8-10 ਮਿੰਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਸ਼ਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਦੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਫੋਨ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੇ ਉਸ ਫੋਨ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਸਨ ਮੰਦਰਵਾਲਾ (ਮੰਦਰ ਦੇ ਮਾਲਕ) ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਦੋ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਫੋਨ ਕਾਲ ਅਟੈਂਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੋਨ ਕਾਲ ਅਟੈਂਡ ਕੀਤੀ। 15 ਮਿੰਟ ਦਾ ਵਕਫਾ ਕੋਈ ਅਤਿਕਥਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਫੋਨ ਕਾਲ ਅਟੈਂਡ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.55 ਵਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਵੇਰੇ 7.00 ਵਜੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਕਲੋਤਾ ਅਪਰਾਧੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਤਪਾਲ (PW4) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 161 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.00 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜਿਰਾਹ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦੁਹਰਾਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜੇ ਹੋਣਾ:

“ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.00 ਵਜੇ ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸੈਰ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੇਰੇ 19 ਸਤੰਬਰ, 2005 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਦਰਜ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ।

(29) ਇਸ ਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿਛਲੇ 7-8 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਮਾਮੇ ਧਰਮਪਾਲ (ਡੀਡਬਲਯੂ 1) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਰਾਤ ਨੂੰ 3.30 ਅਤੇ 8.00 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਜਲੰਧਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਬੇਰੋਜ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੀਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਦੇਸ਼ੀ ਦਾ ਝੂਠਾ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਧਰਮਪਾਲ ਦਾ ਬਿਆਨ ਡਾ. ਬਾਵਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.10) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਜਦੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਖਲ ਸੀ ਤਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ। ਡਾ. ਬਾਵਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 10) ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਲਫਾਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਂਡ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਕੁਝ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚੁਰਾ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਈਆਂ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਚੁਰਾ 10 ਨੂੰ ਬਰਾਮਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪਰਾਧ ਦੇ. ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਧਿਨਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। 10 ਨੂੰ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖੇ ਗਏ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖਮ ਸਿਰਫ ਚੁਰਾ ਨਾਲ ਹੋਏ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ 10 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਫੁਰਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਬੈਂਡ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਕੋਈ ਵਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜੁਰਮ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਫਿੰਗਰ ਪ੍ਰਿੰਟ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਅਧਿਨ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਦਿਮਾਗੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਾਰਨ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੇਸ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ, ਚੁਰਾ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਕ ਲੇਖਾਂ ਵਾਂਗ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ, — FSL ਰਿਪੋਰਟ (Ex.PW) ਦੁਆਰਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਰਜਾਈ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਇਸ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਤੰਗੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ, ਚਾਕੂ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਬਰਾਮਦਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਤੀਹਰੇ ਕਤਲ ਦੀ ਇਸ ਘਿਨਾਉਣੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਨ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ:

“ਬਦਰੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਪੂਜਾ ਨੇ ਬਦਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਬਣਾ ਲਏ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪੂਜਾ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਪਾ ਅਤੇ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਜਾ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ। ਮੇਰੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ।”

(30) ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵਲੋਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬੇਵਫਾਈ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੀਜਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਨੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਖੁਦ ਧਾਰਾ 313 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਦਾ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਇੱਥੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੇ ਮਨੋਰਥ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੋਟਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ

ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗਵਾਹ ਸਤਪਾਲ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4) ਵੱਲੋਂ ਤੜਕੇ 5.00 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਘਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਅਪਰਾਧਕ ਸਬਿਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਥੋਂ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਮਾ, ਧਰਮਪਾਲ (ਡੀਡਬਲਯੂਐਲ) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਇਹ ਅਹਿਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪੁਖਤਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ। ਉਸਨੇ 13 ਨਵੰਬਰ, 2006 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਧਾਰਾ 313 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਉਸ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਦਿੱਤੀ। ਕਤਲ ਦੀ ਇਸ ਘਿਨਾਉਣੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਜੇ. ਪੁਨਰ-ਉਤਪਾਦਨ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

ਦੇਰ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਨਾਨਕੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1 ਗਿਆ ਸੀ

ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮੈਂ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਰਦਨਾਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ।

(31) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਇਹ ਬਿਆਨ ਸਤਪਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.00 ਵਜੇ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 2) ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੋ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 6.45 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਟਾਲਾ ਵੱਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾ. ਬਾਵਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 10) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਗਵਾਹ ਧਰਮਪਾਲ (SW1) ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੈ। ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਓਸੀਡ ਦਾ ਕੈਪਸੂਲ ਅਤੇ ਡਾਇਨੀਨ ਦਾ ਸ਼ਰਬਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਲੂਕੋਜ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਟੀਕੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਓ.ਪੀ.ਡੀ ਸਲਿੱਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਬਾਵਾ ਨੇ ਸ਼ੱਕੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਵਾਲੀਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ, ਡਾ: ਬਾਵਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:

“ ...ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ1 ਜਿੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲਫਾਸੀਨ 1the5 ਹੋਵੇ
ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਜਾਂ ਅੱਧੀ ਗੋਲੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ

ਸਲਫਾਸ ਦੀ ਖਪਤ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਡਾਇਗਨੋਸਿਸ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਬਰੈਕਟ ਵਿੱਚ ਸਲਫਾਸ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(32) ਆਪਣੀ ਜਿਹਾ ਵਿਚ ਡਾ. ਬਾਵਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿਚ ਸਲਫਾਸ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਦੋਸ਼ੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਅਤੇ ਫਿਰ 6.45 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀ.ਡਬਲਊ.2) ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.55 ਵਜੇ ਹਸਪਤਾਲ 'ਚ ਦਾਖਲ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਸ.

ਖੋਜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਵੇਰੇ 7.00 ਵਜੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਅਪਰਾਧੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਅਤੇ ਐਫਆਈਆਰ, ਦੋਵੇਂ, ਤੁਰੰਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਕਾਫ਼ੀ ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਝੂਠੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

(33) ਇੱਥੇ-ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਜਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ (6 ਸਾਲ) ਅਤੇ ਧੀ ਸੋਫੀਆ (4 ਸਾਲ) ਦੇ ਤੀਹਰੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ. ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 2007 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 447-ਡੀਬੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(34) ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਤਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਤੰਗੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(35) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਉਹ ਹੁਣ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਖਤਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਗਰੀਬੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੀਹਰੇ ਕਤਲ ਦੀ ਇਸ ਘਿਨਾਉਣੀ ਵਾਰਦਾਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(36) ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਵਿਚਾਰ 5totrivalSubm ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(37) ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (5) ਅਤੇ ਮਾਛੀ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (6) ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਮਾਛੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"..ਜਦੋਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣਤਾ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਭਾਈਚਾਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਈਚਾਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ ਸੁਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਭਾਈਚਾਰਾ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ 'ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ' ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਸਮੂਹਿਕ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਧੱਕਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੇਗਾ ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ . ।

(38) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕਤਲ ਦਾ ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

"ਆਈ. ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ:

ਜਦੋਂ ਕਤਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਰਹਿਮ, ਘਿਣਾਉਣੇ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਬਗ਼ਾਵਤ ਜਾਂ ਘਿਣਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ,

- (i) ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਭੁੰਨਣ ਲਈ ਸਿਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- (ii) ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤਸੀਹੇ ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

(5) (1980)2 S.C.C. 684

(6) (1983)3 S.C.C. 470

(iii) ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਾਖੰਡੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

11. ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ:

ਜਦੋਂ ਕਤਲ ਕਿਸੇ ਇਰਾਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਟੀਆਤਾ ਅਤੇ ਘਟੀਆਪਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ (ਏ) ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦਾ ਕਾਤਲ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਤਲ ਕਰਦਾ ਹੈ

(b) ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਖੂਨ ਵਾਲਾ ਕਤਲ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਰਡ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕਾਤਲ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਤਲ ਇੱਕ ਦਬਦਬੇ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਜਾਂ (c) ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

HI ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਮਾਜ ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ:

(a) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਆਦਿ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦਾ ਕਤਲ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਮਾਜਿਕ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਲਈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ, ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਾਂ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀਆਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਤੁਲਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ।

(b) ਲਾੜੀ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦਾਜ ਲੈਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

IV. ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ:

ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਾਤੀ, ਭਾਈਚਾਰੇ ਜਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

V. ਕਤਲ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ:

ਜਦੋਂ ਕਤਲ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ (ਏ) ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਕੁਝ

ਘੱਟ ਭੜਕਾਹਟ, ਕਤਲ ਲਈ (ਬੀ) ਇੱਕ ਬੇਸਹਾਰਾ ਔਰਤ ਜਾਂ ਬੁਢਾਪੇ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਸਹਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ (c) ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਤਲ ਦਬਦਬਾ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਡੀ) ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਸਮਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਤਲ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(39) ਇਸ 3 ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਏ, ਜੋ ਕਿ ਕਤਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਉਕਤ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

- “(i) ਮੌਤ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।
- (ii) ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਅਪਰਾਧ' ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ 'ਅਪਰਾਧ' ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
- (iii) ਉਮਰ ਕੈਦ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜੁਰਮ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਸਜ਼ਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਲਾਤ।
- (iv) ਵਧਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਨ ਸ਼ੀਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਭਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਧਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

(40) ਮਹੇਸ਼ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (7) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਯੋਗ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ:

“ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬੇਰਹਿਮ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਨਿਆਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਮ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨਾਲੋਂ ਨਿਰੋਧ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦਾ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ

ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇੱਥੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ”

(41) ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (8) ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਤਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਤੇ ਠੰਡੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਮੌਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(42) ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਖੇਰਾਜ ਰਾਮ (9) ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦਾ ਸ਼ੱਕ; ਬੀਤੀ ਰਾਤ ਮੁਲਜ਼ਮ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ; ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਚਿਲਮ ਪੀਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਵਾਧੂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਬੂਲਨਾਮਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਅਪਰਾਧਕ ਲੇਖ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ।

(43) ਉਮਾਸ਼ੰਕਰ ਪਾਂਡਾ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (10) ਵਿਚ ਵੀ ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ 16 ਅਤੇ 10 ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੇਰਹਿਮੀ (7) ਏਆਈਆਰ 1987 ਐਸਸੀ 1346 (8) ਏਆਈਆਰ 1988 ਐਸਸੀ 672

(9) (2003) 8 SCC 224

(10) ਏਆਈਆਰ 1996 ਐਸਸੀ 3011

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਕੌਮਲ ਉਮਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

(44) ਸਾਈਬੰਨਾ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ (11) ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਉਮਰ ਕੈਦੀ, ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤ ਰਹੇ, ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਦੋ ਬੇਸਹਾਰਾ ਪੀੜਤਾਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ 1 Vi ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਬੱਚਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(45) ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ; ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮਿੰਟ ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ, ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ:

(1) ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਤਿੰਨ ਬੇਸਹਾਰਾ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਜਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਤਿਨ ਅਤੇ ਧੀ ਸੋਫੀਆ, ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ 3' ਏ ਇੰਚ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਦੇ ਨਾਲ 8'ਏ ਇੰਚ ਦੇ ਬਲੇਡ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਸਾਈ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਰਗੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਿਰਫ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰਫ 6 ਸਾਲ ਦਾ ਲੜਕਾ ਉੱਠ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਕਈ ਚੀਰੇ ਜ਼ਖਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜੁਰਮ ਇੰਨੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(11) 2005 (4) SCC 165

- (2) ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਬੇਵਫਾਈ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
- (3) ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਲਫਾਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਹੋਣ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਸਬੰਧੀ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਲਵਿਦਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
- (4) ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੁਖਦੇਵ ਕੁਮਾਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2) ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਤਿੰਨ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ 'ਕਿਡਨ' ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 'ਕਿਵੇਂ ਰਿਹਾ'।
- (5) , ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਫੋਨ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਤਲ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

- (6) ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਪੁਸ਼ਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਧਮਕੀ ਨੂੰ ਠਰਮੇ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

(46) ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ 2007 ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 3 ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, CrI. 2007 ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 447-ਡੀਬੀ (ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਉਰਫ ਲੱਕੀ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ) ਖਾਰਜ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ